

ges i denne, at Lokaladministrationen skal lægges i Hænderne paa en dertil egnet *Mand*, thi selv om man i Øjeblikket ikke mener at kunne finde en dertil egnet Kvinde — hvad vi forøvrig ingenlunde føler os overbeviste om — bør det dog ikke paa Forhaand fastslås, at denne Stilling fremtidig skal være forbeholdt en *Mand*.

Saa meget glædeligere er det, at baade Flertal og Mindretal har været enige om, at der ved Undersøgelsen og Tilsynet ogsaa skal anvendes Kvinder. Tør vi tro, at man her kan spore Virkningen af en kvindelig Indflydelse indenfor Udvalget?

To private Udstillinger.

I Skaanstrøms Udstillingslokaler i Bredgade har de to veltjente Kunstnere Marie Luplau og Emilie Mundt arrangeret en lille hyggelig Udstilling af deres Arbejder, idet de opfører med deres gennem mange Aar velførte Malerskole, og trækker sig tilbage fra Krigsskuepladsen til det private Liv, hvor de rimeligvis endnu en Stund vil dyrke deres Kunst.

Udstillingen gør et rigtigt kønt Indtryk, noget overraskende findes der ikke.

Man savner Frk. Mundts yndige Børnebilleder, som man jo saa godt husker fra Foraarsudstillingerne, dog er her et lille Minde derom i »Solskinshumør« og især i det ældre Billede »fra Søndagsskolen«.

En lille let henkastet Skizze »Børn betragende Marie Luplau, som maler« vidner ogsaa om hendes gode Iagttagelse af Børn.

Frk. Luplau excellerer især med visse Billeder fra Bretagne, i det Hele taget er Malerierne fra 80'erne baade kønne og tiltalende; de har allerede faaet noget af den klædelige Dunkelhed i Farven, som Tiden skænker.

Fru Elise Brandes' Udstilling af Billedhuggerværker hos Winkel og Magnussen er af en mere moderne Natur.

Den overvejende Del af Arbejderne er Portrætbuster, men de optræder saa forskelligartet i Behandlingen, at det ingenlunde virker trættende.

Der er Professor Vilhelm Andersens joviale Ansigt med sit lune hyggelige Smil, og med den fortræffelige Hudbehandling, og der er den smukke Buste af Skuespiller Johannes Poulsen med sin yndefulde Mandighed i Halsvingningen.

Men det mest beundringsværdige er dog de to Hoveder i Træ, hvor Kunstneren har benyttet Træets

forskellige Karakterer til at gengive Hudens Farve og Stof.

Hvor fortræffeligt er ikke Valget af det haarde Citrontræ til Forfatteren Sten Drewsens energiske Træk, og hvor udmærket har hun ikke gengivet Hudens Uro.

I det andet Hoved, et Kvindehoved, virker Ahorntræets askeblonde Lød fint og zart, og paa Grund af Træets blødere Stof opnaar Kunstneren at fremstille den dunede Mathed, som er ejendommelig for nogle Kvinders Hud. Dertil er Hovedet saare skønt og blødt i Linierne.

Man vil med denne Udstilling i Erindringen forventningsfuldt spejde i Aviserne efter Fru Brandes' Navn, naar hun næste Gang har noget at byde os.

»Pan.«

Kul 85

Cokes

Briketter.

Bedste udsøgte Kvaliteter.

De forenede

Kulimportører.

Industribygningen 23.

Tell.: 211-725.

Som sletted Aarhundreders Skændsel ud,
Og gjorde de stærke Helte tilskamme.

O, Danmark! ifald den Stund er nær,
Der brat skal styrte Dit gamle Rige,
Da Dine Sønners modløse Hær
Skal række Hals under Fremmedes Sværd, —
Hvor har Du da Din orléanske Pige?

Men da den orléanske Pige i Mathilde Fibigers friheds- og fædrelandsbegeistrede Skikkelse fremstod lyslevende i det sejersberuste København, da kendtes Carl Ploug ikke ved hende, men gav hende til Pris for Latteren i en af sine Studenterkomedier.

Saa kom Nederlagets Dag, — det skandinaviske, det nationale og det liberale Nederlags Dag, hvor Dan-

marks Sønners modløse Hær maatte række Hals, men den orléanske Pige, som den unge Carl Ploug havde set i »Drømmens Dæmring med Sjælens Øje« — hun kom ikke; hun sad paa et Telegrafkontor som en udslidt, livstræt Arbejderske, og Kvindernes Sag, som hendes unge Kræfter havde forløftet sig paa, hvilede endnu i Kaos og ventede paa sin Fødselstime.

Og Timen kom. — En Fornylsens Flodbølge gik over Landet i Halvfjerdsernes Begyndelse og kaldte Kvinderne sammen om den Fane, paa hvis Dug der stod skrevet, »Hvad udad tabtes, skal indad vindes.«

Ikke som en Valkyrie i Panzer og Plade, men som en menig Soldat i Frødens Hær stod den orléanske Pige igen i København og tilbød Nederlagets trætte Mænd sin Hjælp. Men Carl Ploug kendtes heller ikke

den Gang ved hende som den, han havde set »i Drømmens Dæmring med Sjælens Øje,« og istedetfor at hilse hende velkommen til Arbejdet for at hegne Danmarks hærgede Rige løftede han i sin skuffede Sjø blinde Harme Haanden imod hende.

»Jeg tror ikke — jeg vil sige det rent ud, — at Kvinderne har vist sig som saa udmærkede Opdragere for Ungdommen, som vi havde ønsket og ventet, dengang vi undergik vor store nationale Ulykke i 64. Jeg ser ingen Steder de »Ynglinge i Plade, Drengene klædt i Staal, Mænd med faste Hjerter, som skulde være vort Maal; de stærke, stille Kvinder er der Gudskelov nok af, men maaske ligesaa mange, der hverken hører til de stærke eller til de stille.«

Som et Sonoffer for den Skuffelse, Mændene havde forvoldt Carl Ploug i 64, blev det forbudt Kvinderne i 1887 at varetage den opvoxende